

έχει βέβαια τις απαιτήσεις του, κ' η ζωή όμως έχει τις δικές της κι' ο Ζέντερμπεργκ είχε κάτι στην καρδιά του, που ήταν ακόμα πιο δύσκολο να το εκφραστεί, πώς θάθελε δηλαδή να δανειστεί λίγο καρφέ και λίγο λάδι.—Το λίγο που είχανε θά ξοδεύανε οε λίγο.

Κ' έτσι άρχισε να μιλά για την ταφή. Ναι, πώς θά μπορούσε κανείς να τη θάψει, τώρα που το χιόνι ήταν τόσο ψηλά, που μόλις ένας άνθρωπος μοναχά μπορούσε να περάσει ανάμεσα απ' το δάσος.

Ναι, πώς αυτό ήταν αδύνατο, όλοι συμφωνούσανε.

Αλλά, έτσι έλεγε ο Λάος, δεν έπρεπε να γίνεται σκέψη για την ταφή πριν ακόμα πεθάνει η γρηά. Ναι, ναι, την ίδια γνώμη είχανε κ' οι άλλοι. Κ' άφ'όσον η γρηά Λάος σκέφτηκε λίγο κ' έψαξε τις γωνιές, γύρισε πίσω στο Ζέντερμπεργκ μ' ένα δάκρυο στα μάτια, γιατί του τα δίνανε με την καρδιά τους, χωρίς ν' απαιτούνε να τα πάρουνε πίσω, γιατί ήταν ένας άνθρωπος έχει φροντίδες και δυσκολίες οι άλλοι πρέπει να τον βοηθούνε.

Μ' όλο που ο Ζέντερμπεργκ είχε τόσα θλιβερά πράγματα στο κεφάλι του αισθανότανε και κάποια χαρά γι' αυτό, γιατί όταν επί τέλους πεθαίνουν άλλοι αυτός ο ίδιος πρέπει βέβαια να ζήσει ακόμα.

Ο δρόμος στο γυρισμό ήταν ευκολώτερος. Οι δυο άντρες πηγαίνανε σωπαίνοντας, ο ένας πίσω από τον άλλο, ακολουθώντας τα φρέσκα ακόμα χνάρια του Ζέντερμπεργκ.

Σά φτάσανε στο δάσος είπε ο Ζέντερμπεργκ: «Εγώ θ' απορήσω, αν η γρηά ζή ακόμα.»

«Αυτό δεν μπορεί να το ξέρη κανείς», απάντησε ο Γιόχαν. Την ίδια όμως στιγμή σκέφτηκε πώς έπρεπε να του πη και τις παρηγορητικό και πρόβλεψε: «Αχ Δε θα βρεις, θά ζή ακόμα!»

Σαν έφτασε ο Ζέντερμπεργκ στο σπίτι τίναξε απ' όξω προσεχτικά το χιόνι από πάνω του κ' ύστερα μπήκε μέσα. Κοίταξε το κρεβάτι κ' έμεινε κατάπληκτος σαν το βρήκε άδειανό. «Ένα αίτημα τον κυρίεψε σαν άπογοήτευση. Ίσως η γρηά να μη βρισκότανε σε τόσο επικίνδυνη κατάσταση. Ίσως νάχε πάει κι' όλος στο παχνί για να μην έρνε όλοτελα μόνη. Τις τελευταίες αυτές ώρες είχε ζήσει τόσο πολύ με τη σκέψη πώς θά πέθαινε κείνη την ώρα, που άρχισε να αισιάνεται τη γλήγορη αυτή αλλαγή οα μιαν άπαγοήτευση. Ξάφρον άκουσε μιαν έξαστημένη φωνή, που έτρεμε απ' το κρύο: «Εσύ 'σαι, Ζέντερμπεργκ.»

Πύρισε και είδε τη γυναίκα του, που καθότανε μαζεμένη στο τζάκι. Στηριζότανε στον τοίχο και τα γυμνά της πόδια, που κρατούσε ανώνια στη φωτιά, βγαίνανε έξω από την άκρη του σκεπάσματος, που ήτανε τυλιγμένη. Τα σταχτιά καλλιά της πέφτανε σκουλιά σκουλιά πάνω στο κυρινόχλωμο πρόσωπό της και το θαυόυλο τό στήνα της, που δεν είχε δότια, τρεμούλαζε απ' τον ποσέτό.

«Γιατί άραυρες κεί δά;» ρώτησε ο Ζέντερμπεργκ και την πλησίωσε. Ένα αίτημα σόδου, οα να μην ήτανε πια συνάρι με τους ζωπιανούς.

«Ένα δυνατό ρίγος διαπερνόυσε δάκρυο το κορμί της γρηάς, που μόνο με δυσκολία μπόρεσε ν' άπαντήση:

«Τουριτούριαζα όλη την ώρα απ' τη στιγμή που-

φυγες.»

Μια συμπόνοια τον συνέπηρε, σικριδώς όπως τη μέρα που κοίταξε για τελευταία φορά το πιστό σκυλί του του κνηγιού, οαν είχε πια γεράσει κι' άρρωστήσει και το πήγανε στο δάσος για να το τουφειόουνε.

«Το καλύτερο θάνε να ξαναπας στο κρεβάτι σου». είπε. «Μπορείς να πας μονάχη;»

Κούνησε το κεφάλι της και κάτι μουρμούρισε. Μ' έκφραση πεισματάρικου παιδιού, που δεν μπορεί κανείς να του δάλη φρονήση, σιχρίξε πάλι το κεφάλι της στον τοίχο κ' έκλεισε τα μάτια της, ενώ έτσι άσυνείδητα τένωσε τα πόδια της κοντήτερα στη φωτιά.

Τότε τη σήκωσε στα χέρια του και την πήγε οαν ένα παιδί στο κρεβάτι, την άκούμπησε απαλά και της δόλεψε τα μαξιλάρια.

Μετάφραση ΛΕΟΝΤΑ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

(Το τέλο: σό άρχόμενο).

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Τ. Από τα δυό, μάς άρεσε τουτό το δχτάστιχο:

Τί όμορφη που είσαι, θάλασσα,

οαν άργιεύεις!

Τί όμορφη που είσαι, θάλασσα,

οα γαλητεύεις!

Μοιάζεις την κόρη που άγάπησα

οα με παιδεύει!

Μοιάζεις την κόρη που άγάπησα

οα με γαϊδεύει!

κ. Πίπη Α. Μαρτίνη (Κέρκυρα). Τα «Νιάτα» είναι καλούτσικα και το τυπώνουμε δώ:

Αράπα με να ο' αγαπώ

φιλά να σέ φιλέω—

Τό ξέρεις πώς τόν έρωτα

έγώ δεν ζητιανεύω.

Κι αν θες δροσάτα να περνάς

τα δόχρυσά σου νιάτα,

συντρόφε με άλάκρη

στης εύτυχης τη σιράτα.

Πάμε όμως να μάς στέλνεις για την ώρα άλλα, γιατί έχουμε πολλά δικά σου.—κ. Π. Μάρε. Δοκίμασε οε κανένα άλλο θέμα γιατί ό,τι μάς έστειλες δείχνει πώς ξέρεις να γράφεις, και πολύ καλά μάλιστα.—κ. Α. Ίκ. «Όχι οαν το πρώτο, γι' αυτό και δεν τό δημοσιεύουμε. Στείλε μας άλλα, στο καλούπι του πρώτου, αν μπορείς.—κ. Ί. Ναθ. (Λευκάδα) Ξαναγράφ το, μα δσο μπορείς σύντομο, συντομώτατο, γιατί τό πνίγει ή πο' υλορία το καλό το θέμα σου.—κ. Θ. Α. Μαρ. Καλύτερο τώρα και ίσως δημοσιευτεί άργότερα.—κ. Ν. Σπαρ. (Ν. Φάληρο). Θά δημοσιευτεί άργότερα.—κ. Α. Π. Βορ. (Βόλος) Στείλε μας τίποτ' άλλο, σύντομο όμως κι όχι, για όνομα του Θεού, πατριωτικό.—κ. Νουσταλγός. Στείς στο Παρίσι. Έργα μου βολώνονται στο Βιβλιοπωλείο «Έστία». Πικραγκάδης είναι κοινό ψευδώνυμο όλης της καρέας του «Νουμά».—κ. Ν. Ο. Θά δημοσιευτεί, άφου όμως, πρώτα μάς δώσεις τ' άληθινό σου τόνομα.—κ. Γρ. Ίκαρ. Να την ξαναδουλέψεις απ' την άρχή τη μετάφραση γιατί οι στίχοι δεν είναι και τόσο καλοί.—κ. Α. Ρ. Κοντ. «Αν ιδοτελνες την περασμένη βδομάδα θάν τό δημοσιεύαμε. Σήμερα, είναι παρράκαιρο πιά.—κ. Π. Σμ. «Η «Μπαλλάδα» θάγει έτοιμη οε λίγο και θά πουλιέται 2—2 1/2 δραχμές, δεν ξέρουμε καλά καλά ακόμα. Για τάλλα τα βιβλία, ρώτησε το Βιβλιοπωλείο Βασιλείου (Σταδίου 42). «Η «άποφυλάκτους» και τα «Λόγια τρελλού» θά δημοσιευτούν άργότερα.—κ. Αλεξ. Φοίφ. Στείλε τα ημειώματα. Τα ποιήματα είναι δημοσιευμένα. Τό διήγημά σου θάν τό διαβάσουμε και αν είναι καλό θά δημοσιευτεί.—κ. Θέα. (Μεσολόγγι). Δεν τους άφίνεις να γανγίζουν! Ποιός τους λογαριάζει πιά!—κ. Φοίτο Α. Θά δημοσιευτούν άργότερα. Μη βιάζεσαι.—κ. Αγέρα. Καλά, μα όχι τόσο καλά όπως μπορούσες να τα κάμεις, αν τό δούλευες περισσότερο.—κ. Σίς. Θά δημοσιευτεί άργότερα.